Och mången sitter nu i gallerslottet,
Chawotten blef ock mången korttänkts tröst,
Som glömde lag och rätt och pligt och heder!
Och gjorde allt blott för att pengar få;
Ja, hören wisan blott, jag eder beder,
Ty hon är rolig, sann är hon också!

Från Strengnäs*), hwarest djeknarne sig lära
Latin, Hebräiska och än mycket mer,
Hwarmed de sedan söta far förfära
Och narra mor, att hon dem pengar ger; —
Från Strengnäs, hwarest röda kirsbär wäxa,
Der gurkor frodas, som i Westerås; —
Der hwarje gubbe, hwarje käringshäxa
Har sina källand och sin egen gås.

Från Strengnäs kom en herre grann som satan;
Han war så sipper, war så fin och rar,
Att knappast här man uppå Drottninggatan
Har skådat någon mera stätlig karl; —
Han swängde sig i superfina kläder,

*) I Strengnäs är ett Gymnasium.

Ja mera stolt än någon officer; —
Och når han uppå Norrbron sipp uppträder,
Mot hwarje flicka han så kärligt ler.

Hans hatt war hög, som tornet uti Babel
Och polisånger efter Boliwar;
Löskragen stätlig gick upp till hans snabel,
Som kalfwens swans hans frack långskörtad war; —
I ljusa byxor doldes smala låren,
Och renskinshandskar skyddade hans hand;
Hans hår war lurfwigt, såsom Spanska fåren,
Och hwißla gjorde han också ibland.

På wärdshus gick han; — efter goda tonen
Åt han sex rätter, drack sitt dyra win,
Och fast han saknat plymen och galonen,
Fick han af nymfen mången sötsur min; —
Ty tjock hans plånbok war, och flickor mysa,
Så mildt mot hwarje utaf Bankens barn,
Ja, hackorne i deras ögon lysa,
Så wäl som militärers bjäfs och flarn.

Han åkte, red och höll sig käck och tapper,
Wid spelbord och wid Bacchi fyllda krus; —

En Wisa
om
Stanbat den andre
efter
Stanbat Stambaters Stanbat.

Stockholm,
Elméns och Granberge Tryckeri, 1833.

(Mel. "Å tornets hjup" &c.)

Hans lefnadssätt och Bankens goda papper
Gaf honom insteg uti månget hus. —
Ty har man pengar, så är werldens lära,
Då är man straxt en bra och hygglig karl,
Då får man kyßar, bjudningar och ära
Och respekteras då af en och hwar. —

Och öfwerallt han wänligt blef mottagen,
Och öfwerallt han war en älskad gäst; —
Ohöflig dock war emot honom lagen;
(För allmän säkerhet, war det ock bäst), —
Nu swänger han sig ej på Djurgår'ns slätter,
Nu paraderar han ej på Norrbro;
Nej sedan några dagar, några nätter
Wid Riddartorget han nu måste bo!

"Swär bor han der, så hör jag eder fråga,
I hwilket hus, i hwilken wåning då?" —
Jo, der han knappast skådar solens låga,
Och der två wäktare utföre stå; —
Der prålar ingen soffa, klädd med siden;
Der skådas ingen kärlig flickomin,
Der skönjes knappt når dagen är förliden
Och wattnet der, för'träder punch och win.

"Swär," (frågen J): "tom en få ftätlig Herre,
Ter i den dunkla, mörka fägelbur?"
Jo, att han fäktig war, det är beß wärre,
Beß bäfloframmare är nu hans fur; —
"Hur war han flut? — Af hwilken olyckswäda
Kom han wäl sit iblank alt flöddrpad?" —
Jo, uti fingrarne han hade fläda,
Då lagen fer på byxor el, od frad! —

Mot flunde af de helga Tio Buden,
Han brutit på ett ganfla famlöß fätt
Då månget butäbt bord, bit han blef bjuden,
Blef snart fran flitwerbröor mera lätt;
Han war få rik; — ty alt hwad andra habe
Ansåg han ock alltid wara sitt;
Han berför wantarne på alting labe,
Då flitige albrig upph mitt od sitt!

Man klagar nu om we och onda tider,
Om armod, nöd och fattigdom och brist; —
En hwar nu jemras, wändas och hwar lider
I sjelfwa Peru tryter guldet wißt; —
Och pengar fås ej mera uppå borgen,
Och tom som rimmarns är de flestes pung; —
Till Bysis fly wi arme uti sorgen,
Och stolt procentarn går, liksom en kung.

Hwi kan man undra då, att alla fika
Att winna pengar, att en hacka få; —
Att många oförsynt hwarandra swika,
Att många sammetslöst hwarandra klå;
Ty alla wilja ju af lifwet njuta
Och hwar och en will lefwa uti sus,
Och ingen tål, att lyckan hon will pruta; —
Nej, hwar will njuta lifwets sinnesrus! —

Blott för att lysa offra wi åt brottet,
För slarden döfwa wi wår sammetsröst,